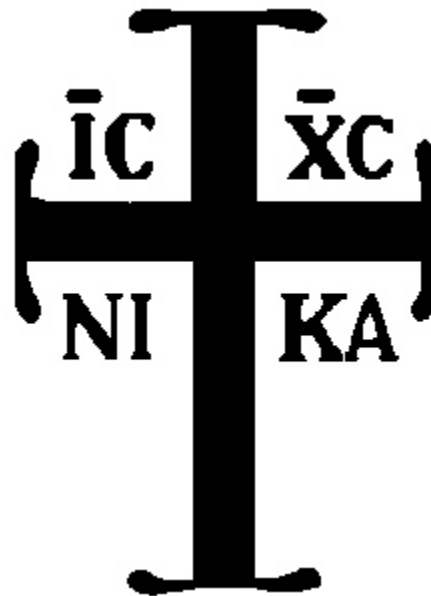

*Pitkäperjantai 22.4.2011
– Jumalan Karitsa
Liturgia & saarna: Panu Partanen
Avustava pappi: Arto Penttinen
Musiikki: Liisa Kettunen & kirkkokuoro
Suntio: Eija Pietarinen*

ICXC NIKA
= Jeesus Kristus voittaa

Joh. 19:16-30

Jeesusta lähdettiin viemään. Kantaen itse ristiään hän kulki kaupungin ulkopuolelle paikkaan, jota kutsutaan Pääkallonpaikaksi, heprean kielellä Golgata. Siellä sotilaat ristiinnaulitsivat Jeesuksen ja kaksi muuta hänen kanssaan, yhden kummallekin puolelle ja Jeesuksen heidän keskelleen.

Pilatus oli kirjoittanut taulun, joka kiinnitettiin ristiin. Siinä oli sanat: »Jeesus Nasaretilainen, juutalaisten kuningas.» Monet juutalaiset lukivat kirjoituksen, sillä paikka, missä Jeesus ristiinnaulittiin, oli lähellä kaupunkia. Teksti oli kirjoitettu hepreaksi, latinaksi ja kreikaksi. Juutalaisten ylipapit sanoivat Pilatukselle: »Älä kirjoita: 'Juutalaisten kuningas.' Kirjoita, että hän on sanonut: 'Minä olen juutalaisten kuningas.'» Pilatus vastasi: »Minkä kirjoitin, sen kirjoitin.»

Ristiinnaulittuaan Jeesuksen sotilaat ottivat hänen vaatteensa ja jakoivat ne neljään osaan, kullekin sotilaalle osansa. He ottivat myös paidan, mutta kun se oli saumaton, ylhäältä alas samaa kudosta, he sanoivat toisilleen: »Ei revitä sitä. Heitetään arpaa, kuka sen saa.» Näin kävi toteen tämä kirjoituksen sana:

- He jakavat keskenään vaatteeni ja heittävät puvustani arpaa.

Juuri näin sotilaat tekivät.

Jeesuksen ristin luona seisoivat hänen äitinsä ja tämän sisar sekä Maria, Klopaksen vaimo, ja Magdalan Maria. Kun Jeesus näki, että hänen äitinsä ja rakkain opetuslapsensa seisoivat siinä, hän sanoi äidilleen: »Nainen, tämä on poikasi!» Sitten hän sanoi opetuslapselle: »Tämä on äitisi!» Siitä hetkestä lähtien opetuslapsi piti huolta Jeesuksen äidistä.

Jeesus tiesi, että kaikki oli nyt saatettu päätökseen. Jotta kirjoitus kävisi kaikessa toteen, hän sanoi: »Minun on jano.» Siellä oli astia täynnä hapanviiniä. Sotilaat kastoivat siihen sienen ja nostivat sen iisoppiruo' on päässä Jeesuksen huulille. Jeesus joi viinin ja sanoi: »Se on täytetty.» Hän kallisti päänsä ja antoi henkensä.

”Se on täytetty.”

Nämä olivat Jeesuksen viimeiset sanat ennen kuolemaansa (Johanneksen mukaan). 'Se on täytetty' oli synkän pimeyden keskeltä kuulunut huuto. Voitonhuuto.

Voitonhuuto?

Tänä pitkänäperjantaina emme suinkaan muistele Jeesuksen tappiota Golgalla. Häviö ei ole se syy, miksi olemme kirkossa. Sen sijaan olemme tulleet ristin juurelle kiittämään siitä, että Jumalan Poika **voitti** synnin, kuoleman ja Saatanan vallan. Kärsivä Uhrikaritsa on samaan aikaan Voittoisa Kuningas. Kristus hallitsee kärsimyksen kautta – hänessä itse Jumala suostui piinattavaksi. Ristintie ei ole tappion vaan voiton tie. Paavali kirjoittaa: ”**Kuolema on nieltä ja voitto saatu. Missä on voittoni, kuolema? Missä on pistimesi, kuolema? Kuoleman pistin on synti, ja synnin voimana on laki. Mutta kiitos Jumalalle, joka antaa meille voiton meidän Herramme Jeesuksen Kristuksen kautta!**” (1 Kor 15:54-57).

”Kiitos Jumalalle, joka antaa meille voiton...”

Jeesuksen ristinkuolema oli alusta pitäen Jumalan suunnitelmassa. Se ei ollut silkkaa epäonnea tai puhdasta sattumaa. Vain Jumalan Poika saattoi vapauttaa langenneen ihmiskunnan. Kristus tuli maailmaan meidän vuoksemme. Hän suostui sijastamme kantamaan rangaistuksen, jonka olimme synneillämme ansainneet. Paavali kirjoittaa: ”**Hän ei säästänyt omaa Poikaansa vaan antoi hänet kuolemaan kaikkien meidän puolestamme**” (Rm 8:32). Profeetta Jesaja jatkaa: ”**Hän kärsi rangaistuksen, jotta meillä olisi rauha, hänen haavojensa hinnalla me olemme parantuneet**” (53:5). Uskon kautta mekin pääsemme osallisiksi Herran voitosta. Siksi tämä päivä on kristityille Good Friday, hyvä perjantai. Voitonpäivä. Apostoli Johannes kirjoittaa: ”**Kaikki, mikä on syntyisin Jumalasta, voittaa maailman. Ja tämä on se voitto, tämä on maailman voittanut: meidän uskomme**” (1 Joh 5:4).

Se, että Jeesus päätyi kauheaan kuolemaan, ei siis tarkoittanut pieleen mennyttä suunnitelmaa. Asiat eivät menneet mönkään missään vaiheessa. Taivaan Isällä ja Jeesuksella oli valta koko ajan. Hyvä Paimen sanoo: *”Minä panen henkeni alttiiksi lampaiden puolesta... Isä rakastaa minua, koska minä annan henkeni -- saadakseni sen jälleen takaisin. Kukaan ei sitä minulta riistä, itse minä sen annan pois. Minulla on valta antaa se ja valta ottaa se takaisin”* (Joh 10:15, 17-18).

Kun sotilaat ja Juudas tulivat Getsemaneen pidättämään Jeesuksen, hän kysyi heiltä: *”Ketä te etsitte? ”Jeesusta, sitä nasaretilaista”, vastasivat miehet. Jeesus sanoi: ”Minä se olen.” Kun Jeesus sanoi: ”Minä se olen”, he kaikki perääntyivät ja kaatuivat maahan* (Joh 18:4-6).

Eikö Jeesus ollut tässä tilanteen herra? Eikö Jeesus tehnyt juuri sen, minkä halusi? Kyllä. Jeesus tiesi mitä teki.

Kun Pietari ryhtyi miekkoineen vastarintaan, silloin Jeesus sanoi hänelle: *”Pane miekkasi tuppeen. Joka miekkaan tarttuu, se miekkaan kaatuu. Luuletko, etten voisi pyytää apua Isältäni? Hän lähettäisi tänne heti kaksitoista legioonaa enkeleitä ja enemmänkin. Mutta kuinka silloin kävisivät toteen kirjoitukset, joiden mukaan näin täytyy tapahtua?”* (Matt 26:51-54).

Kun Pontius Pilatus vetosi omaan valtaansa suhteessa Jeesukseen, silloin Jeesus vastasi hänelle: *”Sinulla ei olisi minuun mitään valtaa, ellei sitä olisi annettu sinulle ylhäältä”* (Joh 19:11).

Kun naiset itkivät Jeesuksen kohtaloa Via Dolorosalla, hän kääntyi heihin päin ja sanoi: *”Älkää minua itkekö, Jerusalemin tyttäret, itkekää itseänne ja lapsianne”* (Luuk 23:28).

Nämä kaikki kohdat osoittavat, että Jeesuksella oli kohtalostaan täysi kontrolli. Kukaan muu ei määrännyt hänen kuolemastaan kuin hän itse. Ei Pilatus, ei Juudas, ei sotilaat tai ylipapit. Mutta hän katki kaikkivaltiutensa ja antoi tuomita itsensä kuolemaan rikollisten rinnalla. Naulat eivät olisi pidätelleet häntä ristillä, mutta rakkaus pidätteli. Jumalan rakkaus meitä kohtaan. Tämän tuominen maan päälle oli Jeesuksen päätehtävä: *”Jumala on rakastanut maailmaa niin paljon, että antoi ainoan Poikansa, jottei yksikään, joka häneen usko, joutuisi kadotukseen, vaan saisi iankaikkisen elämän”* (Joh 3:16).

Katseemme on tänään kärsivässä ja henkensä antavassa Jumalan Karitsassa. Samalla katsomme kuitenkin myös ihmisiin ja elämäämme. Profetoihan Kristus (Mk 10), että hänen opetuslapsensa tulevat yhtä lailla paljon kärsimään. Kun kärsimme, muistamme Jeesuksen esimerkin – se antaa voimaa ja uskoa. Kun asiat ovat menossa pieleen, päällisin puolin tai omasta mielestämme, ne ovatkin menossa juuri oikein. Kun tuntuu siltä, että olemme kohtalon riepotelavina, on elämämme kuitenkin Jumalan käsissä. Asiat eivät ole menossa mönkään vaan kääntyvät lopulta parhaaksemme. Tie kirkkauteen vie vaikeuksien kautta, aivan niin kuin Herrallamme. Perillä odottaa palkkio kärsivälle kilvoittelijalle: *”Iloitkaa ja riemuitkaa, sillä palkka, jonka te taivaissa saatte, on suuri”* (Matt 5:12).

Se on täytetty.

Kirjoitukset ovat täyttyneet. Velka maksettu. Kuolema voitettu. Pahan valta kukistettu. Voitto saatu – Jeesus Kristus voittaa. Aina. Siksi vakuutan sinulle: ole täysin rauhassa tänään. Herra nimittäin sanoo: *”Se on täytetty sinunkin puolestasi. Minä olen ristiinnaulittu, jotta pelastuisit. Huutoni on voitonhuuto. Sinulle, koko maailmalle.”*